

APOSTOLUL

CURIERUL ARHIEPISCOPIEI ORTODOXE ROMÂNE
DIN BUCUREȘTI

APARE DE DOUA ORI PE LUNĂ

Redacția și Administrația :
ARHIEPISCOPIA BUCUREȘTILOR

ABONAMENTUL

pentru preoți, diaconi și instituții 150 lei pe an
pentru cântăreți și paracliseri 100 lei pe an

ANUL ACESTA

A întins asupra vieții românești o pânză aspră de îngrijorări și nemulțămiri; a risipit perspective cu care ne obișnuisem și a deschis altele, cari, ni-se pare, ascund ceva amenințător sau sunt prea strâmte pentru proporțiile ce luase viața noastră. Bogații se plâng că nu mai pot să adauge, ca până acum, la bogățiile lor; săracii nu văd înaintea ochilor de cât spectrul nemilos al foamei. În sfânta evanghelie, săracul Lazăr muria de foame pentru că bogatul nemilostiv construia hambare noi și-și strângea în ele belșugul roadelor, în loc să-și mai pună roadele și în hambarele goale ale săracilor. Astăzi săracii mor de foame, pentru că bogații dau prea mult săracilor, dar uită că un lucru atâta valoare are cât spirit creștin se transmite prin el.

Nemulțumiri și îngrijorări? Cine le poate tăgădui și care dintre noi nu a simțit boldul lor ascuțit, rânind mai mult sau mai puțin adânc. Cel ce trece prin viața aceasta fără să se duezeze cu asprimele și ferocitățile ei, sau n'a luat nimic, și nici pe sine însuși, în serios, sau a primit dela natură atât cât i-a cerut existența fizică. „In lume necazuri și strâmătorări veți avea“, spune Mântuitorul ucenicilor Săi, cărora totuși le-a acordat, în acelaș timp și cea mai înaltă și mai statornică bucurie a vieții pământești, — „dar îndrăziți, că Eu am biruit lu-

mea“. Cu ce a biruit lumea? Răspunsul e clar, experimentat, verificat, trecut prin toate probele vieții și morții și rămas acelaș: cu puterea spirituală,—al cărei izvor e în legătura cu Dumnezeu; nu cu altă putere, oricât de maieostoasă și ademenitoare, a lumii acesteia. În măsura în care puterea lui Dumnezeu în om e fărâmițată sau redusă, în aceeași măsură nemulțumirile, îngrijorările și strâmătorările capătă aspectul de dezastru iremediabil. Altfel, ele devin pricini binecuvântate de biruinți strălucite și cu atât mai regeneratoare cu cât strâmătorările au fost mai acute.

Sigur că acest limbajiu e supărător pentru urechile celor ce cred că viața este atât cât se arată și se poate vedea cu ochiul fizic. Duhul „lumii acesteia“ nu cunoaște această limbă și îi repugnă orice îndemn spre înțelegerea ei. Nu tot așa cei ce sunt ai lui Hristos, — cei ce, în ciuda frământărilor și prefacerilor vremelnice, rămân ancorăți puternic în adâncurile vieții spirituale. Ci ei rămân cu puterea și în rânduiala dată lor de Mântuitorul: „sarea pământului“ și „lumina lumii“.

Acesta este locul de onoare în care se cuvine să se afle, în aceste vremuri grele și tulburătoare de spirit, biserica noastră sfântă: întâiu prin păstorii ei și apoi prin fiii ei cei mai aleși.

CUVANTAREA

I. P. S. Patriarh MIRON la Anul Nou 1931.

Majestate,

Modesta Mea locuință de odinioară, cu părți trecute în ruină, s'a prefăcut de astă dată într'un nou palat, ca să poată primi cu demnitate în casă nouă pe noul Rege al țării.

Cu îndoită bucurie salut deci pe Majestatea Ta astăzi, când — însoțit de Augusta Familie Regală — pentru întâiaș dată și după vechile datini ale țării — ați onorat cu prezența preainaltă această casă și pe Stăpânul ei, care — la intrarea în noul an — Te binecuvântă și-Ți dorește, ca ostenelele, energia, munca încordată și bunele intențiuni, cu care ați început domnia regală — fiind urmate de toți, să fie mereu încoronate cu succese întru biruința greutăților mari și adânc simțite pretutindena și cu roade cât mai frumoase întru propășirea binelui obștesc și consolidarea țării.

Aceste succese și roade vor și urma.

Dar în așteptarea lor Eu — ca părinte sufletesc al țării — mă simt dator a recomanda țării întregi, să nu se impacienteze, ci să aibă cuvenita răbdare creștinească, căci după cel mai mare război din lume și greutățile de învins sunt cele mai uriașe, încât o mare parte a energiilor și jertfelor dispar în sforțarea de a stinge imensele datorii, de a pune la loc pierderile îndurate pe toate terenele, de a ne reface cele pierdute; și numai o parte rămâne pentru a putea face pași noi spre progres.

Desigur ușurarea situației grele de azi atârnă mult și dela cetățenii țării și mai ales dela conducătorii ei, căci unele greutăți s'au menținut și agravat nu numai din motive externe, mondiale, de criză generală cu războiul ei, ci și din vina noastră. Era și firesc.

Unitatea națională, exproprierea și împrietărirea țăranilor, votul obștesc sunt evenimente istorice din cele mai însemnate. Fiecare — separat înfăptuit — ar fi cauzat simțite convulsii sociale și mari prefaceri, cari cereau preparative pregătite cu multă pricepere de specialitate și competență, precum și precautele de bună garanție pentru evitarea urmărilor rele, ce le au mai ales marile reforme sociale într'un timp de tranziție.

Cum însă — la noi — aceste trei mari

evenimente s'au realizat deodată, mi se pare firesc, că ele mai ales în primul deceniu să fi produs altfel de frământări, cari ne-au zăpăcit binișor.

Emoții — la început — de mare avânt, apoi de mare jale, și la urmă de rare bucurii, nădejdi justificate și exagerate, îmbogățiri pripite, râvna multora după trai mai bun și ușor, situații schimbate, necunoscute, datorii și alte greutăți mari și mijloace reduse etc. etc., au scos pe mulți din ogașul normal a unei vieți logice și modeste, mărind — prin pretențiunile lor exagerate în contul statului — sarcinile lui până să devie insuportabile. Dar de altă parte au deschis ochii guvernanților noștri de azi, de ieri și de mâine, indicându-le măsuri energice și excepționale, spre a evita rele și mai dezastruase.

Pentru ușurarea situației și îmbunătățirea ei statornică, trebuie mai ales, ca cei ce practică votul universal în alegeri să fie toți călăuziți de gândul binelui obștesc; iar nu de interesul personal de-ași plasa cutare porodiță cu trei clase primare sau alți neisprăviți în posturi bugetare fie cât de bune la cutare oficiu public sau chiar la minister.

Cea mai mare parte a tineretului și mai ales clientela politică a tuturor partidelor trebuie îndreptată spre meserii și îndeletniciri de muncă productivă, iar nu spre bugetul cu monedă redusă în valoare a statului, care nu o mai poate susține, căruia nu-i face nici un serviciu: din contră produce confuzii prin atâtea birouri.

În scopul acesta, fără a stingheri avântul spre o superioritate culturală a poporului român, care în aceste părți are o misiune civilizatorie specială, și fără a produce un desechilibru cultural al Românilor în raport cu cultura popoarelor neromâne din țară și din vecinătate, trebuie raționalizată afluența tineretului român spre învățământul secundar și superior. Nici o țară nu oferă atâtea mijloace de ușurare a studenților în atâtea internate și căminuri cu întreținere ieftină sau gratuită. Desigur e un bine acesta, ca elevul sărac și capabil să-și poată desvolta talentul.

Dar ne trebuiește la bărbați o selecționare severă, care va reduce numărul la cel necesar

pentru a spori clasa de intelectuali și funcționari.

Iar fetele trebuiesc îndrumate, cel puțin go la sută, nu spre universitate, ci spre *gospodăria familiei*, unde să-și adune puterile pentru a da neamului generații de copii sănătoși; iar nu așa istovi și stărpi puterile și delicatul lor sistem nervos și a se pipernici în studii inutile, pentru că multe din ele, rămân la urmă și fără slujbă la stat și fără sănătate în trup și cu averea părinților sleită.

Continuând cum am început după război, mergem spre o catastrofă socială, care la vreme trebuie preîntâmpinată.

Procedând astfel, funcțiunile se vor împuțina succesiv în strictul necesar; situația celor rămași se va putea îmbunătăți; meseriile productive se vor spori; pretențiile de tot soiul se vor micșora, cu ele și cheltuielile inutile de import costisitor. Legion de inși vor deveni mai modești în toate;

deci și mai mulțumiți, iar țara mai liniștită, Dar și până atunci nu-i nici creștinesc, nici bărbătesc lucru a ne tânguî prea mult.

Sărăcia noastră de azi nu duce la foame cu desnadejdea ei; doar ea isvorăște tocmai din hambarele pline.

Deci până ce poporul are pâne, de multe altele se poate lipsi mai ușor în aceste zile de criză. Au trecut Românii în cursul veacurilor prin împrejurări mult mai grele.

Avem un Rege tânăr, a cărui energie și pregătire unită cu competență de specialiști și cu experiențele și sfatul celor bătrâni dintre fruntașii țării și guvernării de azi și de mâine va conduce țara și poporul — fie și prin jertfe și privațiuni — la zile mai bune.

În această nădejde doresc an nou cu bine Majestății Tale și întregii Auguste Familii Regale.

PREDICĂ DESPRE URĂ-MÂNIE-RĂSBUNARE¹⁾

MOTTO : „Nu începe cultivarea cu plantarea simțămîntelor nobile, ci cu stărpirea patimilor rele, căci — dacă a pierit neghina — floarea se desvoltă de sine“.

Jean Paul.

Știind noi preoții și cărturarii, ieșiți din sânul poporului nostru, că toți împreună formăm o mare familie românească, venim totdeauna cu drag în mijlocul poporului dela țară, căci venim oarecum *acasă, la ai noștri*. Venim de astă dată, ca împreună să ne sfătuim și să căutăm mijloacele pentru înaintarea noastră pe toate tărâmurile și să ne înțelegem, cum ne-am putea face viața mai ușoară și mai plăcută?

Orice plugar și grădinar cuminte, înainte de a-și încredința pământului sămânța curată, dela care așteaptă roade cu belșug, își curăță de burueni, de rădăcini, de pălămidă, ogorul și stratul, ce voește a-l cultiva și planta, ca nu cumva sămânța bună să fie împiedicată în desvoltarea ei, ori chiar înădușită, de buruenile, cari cresc văzând cu ochii.

Așa și noi slujitorii Bisericii — la porunca Inalt Prea Sfințitului nostru patriarh Miron — luat-am asupra-ne sarcină mai grea și mai

neplăcută, de a scormoni mai afund în câmpul înțelenit al vieții neamului, a căuta acolo rădăcinile scăderilor, păcatelor și slăbiciunilor, de care e cuprins neamul nostru și a încerca după putință împuținarea, sau chiar stărpirea relelor, ce ne bântuie, îndemnați de vorba poetului, care din toată inima ne dorește:

„Iarba rea din holde piară:

„Ca'ntră noi să nu mai fie,

„Decât flori și armonie, adică pace, bună-voie, bună înțelegere și dragoste frățească. Dușmanii neîmpăcați, cari împiedică incolțirea, creșterea și lățirea acestor flori sociale, sunt mânia, și cu surorile ei, ura, pizma, răutatea, împărecherea și răzbunarea, a căror rădăcini puternice, dar hâde, se desvoltă adesea ori în chip îngrijitor în sufletul neamului nostru.“ La rădăcina acestor scăderi și păcate și mai ales la rădăcina mâniei vreau să împlânt de astă dată târnăcopul, sau hârlețul cuvântării mele, și m'ași simți foarte mulțumit, dacă voi, iubiților creștini, ascultând povețile mele, mi-ați ajuta la stărpirea acestor patimi, năpraznice.

Mânia e o patimă, din cele mai urâte chiar și când e mai domoală, căci aduce și

1) Această predică este alcătuită de I. P. S. Patriarh, pentru a fi folosită de c. c. preoți în ocazii bine-venite. Invităm pe c. c. preoți s'o celească în biserici și pe președinții cercurilor pastorale la ședințele publice.

pe cel mai răbdător într'o stare sufletească, ce îl face să-și piardă „chipul și asemănarea lui Dumnezeu“, care-l blând, și-l face din om neom.

Firește că mânia nu se ivește totdeauna și la toți în aceeași formă. La unii și uneori e mai domoală și mai trecătoare, altă dată izbucnește cu putere mare. La unii oameni mai arțăgoși și mai iuți de fire, izbucnește uneori cu atâta tărie și putere, încât le încălzește sângele în vine, de clocotește întreg lăuntrul lor, le aprinde ochii, le înroșește fața, schimonosind-o, le zburlește părul, le învinețește buzele, le scoate din gât răcnete dobitocești, sudalme și înjurături, le strânge dinții și pumnii, înjosind astfel pe om la starea unor ființe sălbatece, care nu se pot stăpâni, turburată fiindu-le mintea și întreg sufletul. Sfântul Ioan Gură de aur și zice într'o scriere a sa: „*Că-i mai bine a locui între fiare sălbatice, decât între oameni mânioși*“ (Hom. 29 ad pop. Antioh.), căci de dihăniile sălbatice te ferești mai iute, știindu-le primejdioase, pe când de oameni nu știi, din ce și când îi apucă furia. Astfel, făcând pe om să-și iasă din fire, și umilindu-l, cu drept cuvânt susține și fericitul Augustin, că „*mânia strică în noi chipul lui Dumnezeu, iar blândețea îl păstrează.*“

Ba mânia uneori poate deveni atât de crudă, încât atingând marginea unei furii sau nebunii, împinge pe cei cuprinși, și numai în mod trecător — de ea la cele mai nesocotite fapte, punându-le în mână adesea ori arma sau cuțitul, cu care nu cruță nici pe cei mai deaproape și înrudiți și nici chiar părinți, frați sau surori, după cum cu drept cuvânt afirmă sf. Ioan-Gură-de-aur, zicând: „*Mânia iute face lucruri grozave și în câteva clipe*“, pe când sf. Vasile cel Mare ne spune: „*Ceia ce este veninul pentru cei înveninați, aceea este mânia pentru cei amărâți: se înfurie ca câinele, înghimpă ca scorpia și ucide ca șerpil*“ (Hom. 10).

Fiindcă la omul cuprins de mânie, adesea ori toate mădularele trupului se fac unelte oarbe ale ei, omul în asemenea stare nu se poate stăpâni, devine orb față de toate lucrurile ce-l înconjură, și surd față de orice sfat, ce încearcă a i-l da deaproapele, nu-i pasă de nimic, n'ascultă de nimenea, sau după vorba sf. Grigore de Nissa: „*În mânie își pierde omul mintea, de nu știe ce și cum să facă.*“ (lib. 5 Moral.)

Dacă cel înfuriat ascultă de cineva, apoi ascultă de mânia, de patima sa, care-l împinge în prăpastie, nenorocindu-l uneori pe întreaga viață, și împlinind vorba înțeleptului Solomon care zice: „*Cel iute în mânie își arată nebunia*“ și a sf. Vasilie cel Mare, care încă numește „*Mânia o nebunie momentană*“. (Hom. 10)

Precum omul orb la ochi și surd la urechi nu poate nimeri calea, ca să-l ducă la țintă și să-l ferească de prăpastie, așa și cel cuprins de mânie și ură nu află calea, care-l duce la bine, căci nu mai e în stare a deosebi binele de rău, dreptatea de neadevăr; își pierde orice liniște, și astfel nu mai poate judeca limpede, încât e lucru cunoscut, cum că nu-i pe lume sftenic mai rău, ca mânia.

Mânia nu se ivește în sufletul omului din senin, ci se naște uneori din pizmă și invidie, altădată în urma unei supărări, sau a unei nedreptăți oarecare, ce ne-au cășunat-o acela sau aceia, pe cari ne mâniem; și tocmai de aceea ea nu rămâne izolată, adevă singură în sufletul omului, ci e însoțită aproape totdeauna de dorul de a face rău altora și de a ne răsbuna pe oarecare cale. Rar de tot e omul acela, care să nu simtă în lăuntrul său ceva feliu de mânie sau ură împotriva celui ce l-a vătămat cu ceva, din contră cei mai mulți urzesc planuri de răzbunare, și — dacă nu li se îmbie în curând prilejiu bun pentru răzbunare — mânia — deși pierde din tărie — se poate preface în ură, care se țină cu anii, născocind fel de fel de încercări păcătoase împotriva deaproapei noastre. Astfel din mânie se nasc fel de fel de păcate, adevărindu-se vorba sf. Ieronim că, „*mânia deschide ușa la toate păcatele*“ (In. Prov. L. 3; c. 29), așa la certe, bătaii, capete sparte și chiar omoruri.

Pilde despre dureroase întâmplări, provenite din mânie și din dor de răzbunare, de sigur cunoașteți toți; căci cine n'a avut deosebite prilejuri a vedea asemenea întâmplări și a se convinge despre urmările rele și nenorocite ce pot ajunge pe aceia, cari nu se știu stăpâni în mânie.

Văzut-a cineva dintre noi, iubiți creștini, ca din mânie să iasă ceva bun? Bun și de folos nimica, din potrivă pagubă și nenorociri, griji și supărări, judecați și pedepse în bani și în închisoare de luni sau chiar de ani, câte vreți. Așa este: cine se scoală cu mânie, se culcă cu pagubă; și când în-

ceată mânia, începe părerea de rău și căința pentru prostia și nerozenia, ce ai făcut-o în mânie.

Deși ați văzut sau ați auzit despre asemenea nenorociri, izvorâte din mânie, totuși voi înșira câteva cazuri, care arată mânia în toată sălbăticia ei.

Un Săcui din Ardeal cumpărase o vacă cu 300 fiorini. Fiind în vara anului 1908 secetă mare, și — neavând cu ce o ține — o duce la târg — la Gheorgheni. Prețul scăzuse de tot. Vitele erau aproape de pomână. Văzând el că-i **îmbie** numai 80 de fiorini, se mânia foc; și în mânia lui a tăiat vaca acolo în târg, cu săcurea în bucați.

Gazetele ne povesteau mai de mult următoarele cazuri: Un țăran — înfuriindu-se pentru nimica toată, dintr'o neînțelegere cu nevastă-sa, a luat pușca din cui și și-a ucis soția cu un glonte; apoi de teamă și des-nădejde, și-a aprins casa și s'a spânzurat și el. Și avea trei copii mici, pe cari, într'o năvală de mânie i-a făcut orfani de amândoi părinți; și le-a aprins și căscioara, ca să rămână pe drumuri.

Intr'un sat din Muntenia, un sătean își vânduse boii, și în loc să-și pue banii, toți în hârtii, într'un loc adăpostit, i-a lăsat pe brâu ferestrei. Un copil ce-l avea, de vreo trei-patru ani, a dat de bani și a început să se joace cu ei. Când a intrat săteanul după o vreme în casă, a văzut pe lângă copil mici bucățele de hârtie și cu spaimă a constatat, că bietul copil rupsese hârtiile. Cuprins de mânie, tatăl a târît după sine pe copil în curte, i-a pus mâinile pe un lemn și cu toporul i le-a tălat pe amândouă din încheetura palmelor. La țipetele copilului a alergat mamă-sa, și când a văzut sângele, pe copil leșinat și fără mâini, a înebunit de groază. Bărbatul după câteva clipe și-a venit în fire și — cunoscându-și păcatul, și văzându-și copilul mort și nevasta nebună — a intrat, într'o poiană și s'a spânzurat. În faptul acesta, negreșit, cauza cea dintâi a fost nesocotința săteanului, să-și lase banii ori și unde. Dar cauza cea mare a mării nenorociri a fost turbata mânie a lui.

Și când te gândești mai adânc asupra acestei patimi, afli că scântelele mâniei ating mai întâi, adecă atunci când sunt mai fierbinți și mai arzătoare, tocmai pe acela care se mânia, răsvrătindu-i **lăuntrul** lui și lipsindu-l de liniștea a tot binefăcătoare pentru

sănătate, și numai în urmă ajunge și pe protivnicul nostru. De aceia fericitul Augustin tare nimerit se exprimă, când zice: „*Precum oțetul amărăște și acrește vasul, în care stă mai mult, așa strică și mânia sufletul, în care petrece*“ (Epist). Adevărul acestor cuvinte mai nimerit se cuprinde și într'o vorbă din bătrâni, că: „*Oțetul tare, vasul său sparge*“. Așa și răutatea și venitul mâniei și al urei roade sufletul și trupul omului, cum roade tăria ruginei fierul și metalul cel mai vârtos; și îi ruinează sănătatea.

Imi vin la acest loc în minte versurile frumoase ale poetului Vlăhuță, care așa descrie pe cel cuprins de mânie și ură:

„Cum tremuri! Iți scapără ochi de ură,
„Ești fiară, și-n fratele tău când lovești;
„Și nu simți, că demonul patimei oarbe
„Tot ție odihna vieții ți-o fură.
„Tot ție puterea și mintea ți-o soarbe,
„Și nu simți, că propriu-ți suflet rănești.
„Nici masa, nici somnul, nimic nu-ți tihnește!
„Tot cauți cu sete cuvântul hain;
„A furiei ghiară te strânge ca'n clește,
„In bestie pofta cruzimei te schimbă
„Și nu bagi de seamă că ura-i un chin
„Intreabă-te“

Intocmai și sf. Ioan Gură de aur arată că: „*Pe sine însuși se pedepsește în prima linie acela care din inimă să mânia, căci pe sine se mistue în bosumflarea sa*“.

De câte ori n'avem prilej să vedem, cum mânierea fără margini îi istovește și slăbește pe unii atât de rău, încât îi doboară la pat. Ba mânia, când năvălește de odată pe om cu toată puterea ei, îl poate pricinui moartea. Câți oameni n'au murit trăsniți în accese de furie! În istorie se povestesc multe cazuri de acestea. Împăratul Romii, Nerva, acel care a luat copil de suflet pe Traian și l-a făcut urmaș al său în scaunul împărăției, era un bătrân bun și blând de altfel, dar se mânia lesne, fără însă a face vreun rău cuiva. Și tocmai din mânie a murit, căci într'o zi, —văzând fără veste în fața sa pe un senator care-l insultase — atâta mânie l-a năpădit, că a căzut jos fără suflare. Alt împărat roman, Valentinian, a murit tot într'o mânie ce l-a cuprins, auzind, de biruințele Germanilor. Un vestit doctor rus, Rogianowsky, văzând la o operație pe un asistent al său, că umblă neîndemânat cu cuțitul, s'a mâniat

atât de tare, că a căzut grămadă mort. Și faimosul chirurg englez Sir John Hunter a murit tot din cauza mâniei.

Nemuritorul nostru poet George Coșbuc ne istorisește în foaia „Albina“ și următorul caz: „Eu însumi, zice el, am văzut într'un oraș din Germania murind trăsnet în fața mea un bărbat tânăr din cauza mâniei. Era însurat de curând și călătoria cu soția sa; iar mânia l-a apucat pentru întârzierea chelnerului de a-i aduce o mâncare comandată. Adevărat e, că-l amânase prea mult chelnerul, și când la observația lui, chelnerul l-a răspuns cam batjocoritor, el s'a ridicat furios, cred că cu gândul să palmuiască pe chelner; dar — abia s'a repezit în sus — când a căzut ca un bușten sub masă“.

Iată ce mai scrie Coșbuc despre mânie:

„Mânia, firește, nu aduce totdeauna moarte, dar totdeauna pricinuește vreun rău și produce turburări mari în organismul nostru.

De multe ori ne vatămă sănătatea; mulți din mânie capătă dambale, alții se îmbolnăvesc de alte boale. Mânia mai ales pe vremea când ești la masă, produce serioase boale de stomac, și în cel mai bun caz îți pierde cu totul pofta de mâncare.

Astfel mânia aduce omului mâniaș multă vătămare a sănătății, și e deci în interesul sănătății sale proprii, ca omul să nu se mânia“.

Cunoscând astfel urâciunea mâniei și a patimilor rudite cu ea, precum și urmările lor, datorință sfântă avem să ne ferim după putință de ele și să nu lăsăm, ca să între și să prindă rădăcini în sufletele noastre. Adevărat, că tot omul ajunge în viața sa în astfel de stări, cari îl fac să se mânia mai mult sau mai puțin după cum îi este și firea. Ușor poate fi orice om atins de duhul necurat al mâniei; dar apoi nu-i frumos și creștinesc lucru, a lăsa să devină mânia îndemn și izvor de fapte nesocotite, care numai supărare ne pot aduce. Sf. Ieronim și zice: »*Omul se mânia, dar creștinul adevărat își birue mânia*“.

Să căutăm deci a fi și noi creștini adevărați și-n această privință!

Omul așezat nu se supără și atâță pentru orice nimic, pentru orice vorbă auzită dela unul sau dela altul, necontrolată, nu se ia ușor și pe negândite după orice bănuială, ci le judecă mai întâi cu sânge rece și cu deplină liniște; și apoi la vremea potrivită cu vorbe blânde și bune caută să limpe-

zească neplăcerile și daraverile, ce i-se pun în cale, ocolind pricina și gâlceava, ce ușor s'ar naște dacă n'ar avea barem unul scaun la minte și frâu la patimă. Omul cu minte și bun creștin „*nu-i sar*“, cum se zice iute „*toate în nas*“ sau — și dacă s'a supărat pe ceva și cineva — nu caută a intra în ceartă pentru orice fleac, ci mai bine se retrage, urmând sfatul omului înțelept, care-și zice, că în mânie să nu faci nimic, după cum nici marinarul cuminte nu pleacă pe marea întinsă în timpul furtunei.

Omul înțelept știe, că mai mult poți dobândi cu duhul blândeților, decât cu forța; „*Vorba dulce mult aduce*“, pe când vorbele aspre fac pe om îndărătnic, încât nu-l mai poți îndupleca la nimic, nu-l poți scoate din ale lui.

De aceia, precum în toate, așa și aici e bine să ascultăm de vorba sf. Scripturi, care prin glasul apostolului Iacob, dă omului sfatul, să fie: „*grabnic la auzit, târziu la vorbit, târziu la mânie, căci mânia omului nu lucrează dreptatea lui Dumnezeu*“ (I. 19-20). Asemenea și înțeleptul Solomon zice: „*Cel târziu la mânie este mai mare decât un viteaz*“.

Dacă totuși ne-a cuprins mânia, apoi să nu o ținem multă vreme, ci după vorba Evangheliei: „*Să nu apună soarele întru mânia voastră*“, adică să nu ne apuce noaptea cu ea. S'o uităm, să ne stăpânim pe noi înșine, să ne biruim mânia, căci cel ce se învinge pe sine, e mai presus de cel ce învinge orașele.

Un astfel de om se numește, ales, nobil, cult, înțelept. Din potrivă cu cât omul stă mai jos pe scara culturii inimii, cu atât mai puțin știe să-și înfrâneze patima mâniei. **Unul dintre poeții noștri mari, anume G. Coșbuc**, ne-a tâlmăcit din o foarte veche limbă (sanscrita) pe românește un mare adevăr în versurile:

„*Mânia în oamenii cei buni
„ Să naște moartă, se topește ;
In cei cu minte'un ceas frățește ;
„In semidocti trăește luni,
„Trei ani în proști cei din gloată,
„Iar în mișei viața toată.*

Iar dacă ne-a greșit cineva, cu răbdare creștinească să căutăm a-l convinge despre rătăcirea în care se află, urmând pilda Mântuitorului Hristos, care și față de cei mai mari răufăcători ai săi a zis: „*Doamne, iar-*

tă-le, că nu știu ce fac“. Acest sfat ni-l dă și sf. Ambrozie, când ne îndeamnă „ca să punem în fața păcatului mâniei pe cea mai blândă virtute: răbdarea“ (ad. Ver. epist.) De ne-a succes ai dovedi greșala, să-l iertăm, căci zice Jan Paul: „nici când nu-i omul așa frumos, decât când cere iertare, sau iartă altuia“; și alt cum trebuie să iertăm și noi altora, dacă dorim să fim și noi ierțați.

Astfel purcezând, nu vom cădea în păcatul răzbunării, care-i tot așa de urât și vrednic de dispreț, și-l face pe omul mic de suflet și strâmt la inimă.

Omul nobil și ales se mulțumește cu vorba înțeleptului bărbat român Bogdan P. Hăjdău, care zice:

„Cea mai mare răzbunare este, când duș-
[manul tău
„E silit a recunoaște, că ești bun și el e
[rău,

De altă parte să înconjurăm și ori ce prilej de a stârni mânie în alții prin huli-

rea, pizmuirea, supărarea, batjocorirea sau neîndreptățirea lor. „Să ne ferim de vorbe aspre, zice feric. Augustin, dar dacă ne-ar scăpa din gură așa ceva, nu vă rușinați a spune cu aceiași gură, cu care am rănit pe cineva și leacul“ (Ep. 109) E lucrul omenesc a greși, dar apoi e dumnezeesc ați recunoaște greșala.

* * *

Ș'apoi datorința sfântă avem cu toții, ca să netezim neînțelegerile, dușmăniile, împerecherile, să oblim toate cărările, ca să ne strângem toate rândurile, să ne închegăm, ca astfel fiind una în gânduri și simțiri, toți pentru unul și unul pentru toți, să punem umărul la toate lucrurile și planurile, ce au de scop înaintarea noastră.

Făcând așa, nu numai vom dovedi, că suntem buni creștini, ci vom lucra spre binele nostru și spre propășirea obștească.

AMIN.

SCRIEREA LUI TERTULLIAN

DESPRE PRESCRIȚIA ERETICILOR

care ne dovedește că omul eretic nu are dreptul să se folosească de Sfintele Scripturi în disputele cu drept-credincioșii.

PARTEA DOUA (Capitolele XV-XXXVII):

Scripturile, (ca și credința cea adevărată) sunt patrimoniul sfânt al Bisericii drept-măritoare; să nu dăm prilej omului eretic de a se folosi de ele.

CAP. XXV ¹⁾:

Biserica drept-măritoare a primit întreg adevărul mântuitor dela Sfinții Apostoli.

XXV. Dar, după cum am arătat, este o nebunie tot atât de mare de a recunoaște, pe de o parte, că Apostolii au avut toată știința, și că n'au predicat nimic schimbat dela unul la altul, iar pe de altă parte (a spune) că n'au vroit să descopere tuturor toate: (2) că ar fi încredințat câteva (din învățături) pe față, tuturor, însă alte câteva le-ar fi încredințat în taină celor puțini la număr. Căci Pavel s'a folosit — grăind către Timotei —

de acest cuvânt: „O, Timotee, păzește ceea ce ți s'a încredințat“ (I Tim. VI, 20); și iarăși: „priveghează asupra odorului ce ți-am încredințat (II Tim. I, 14)“. (3) Ce este „ceea ce s'a încredințat“? E ceva până într'atât de tainic, încât să i căutăm obârșia într'o învățatură streină? (4) Ori, mai bine zis, se cuprinde în această poruncă, de care zice (Apostolul): „Această poruncă îți dau în seamă, fiule Timotee“ (I Tim. I, 18)? (5) Sau din această învățatură de care zice: „Îți poruncesc, înaintea lui Dumnezeu, cel ce aduce toate la viață și înaintea lui Iisus Christos, cel ce a mărturisit frumoasa lui mărturisire în fața lui Pontiu Pilat, să păzești învățatura (I Tim. VI, 13)?

(6) Dar care e acea învățatură și care e acea poruncă? Din cele scrise deasupra și dedesupt ¹⁾ nu e vorba în acest cuvânt de ceva voalat, oarecum (cu obârșia) în vreo în-

1. Vezi ultimele 4 numere.

1. In Context.

vățătură ascunsă, ci (apostolul) vrea numai să fie bine înțeles că nu nu trebuiesc primite și alte învățături în afară de aceea pe care (Timotei) o auzise dela el, după cum el însuș zicea „cu mulți martori de față“ (II Tim. II, 2). (7) Nu e de mare însemnătate dacă (ereticii) nu vor să înțeleagă „Biserica“ prin acești „martori mulți“, odată ce nu e ascuns ceea ce s'a mărturisit în fața a o mulțime de martori.

(8) Că Pavel a voit ca Timotei să încredințeze acestea „oamenilor credincioși“, cari „să fie destoinici să învețe și pe alții“ (Tim. II, 2) nu se poate tălmăci ca o dovadă despre vreo Evanghelie ascunsă. (9) Căci când a spus „acestea“ el vorbiă de acele (Evangheliile) ce se scriau atunci; cât despre (Evangheliile) cele ascunse ar fi zis el „acelea“ — ca despre unele ce nu se văd, dar cunoscut — și nu „acestea“.

CAP. XXVI.

Următori Mântuitorului, Sfinții Apostoli n'au ascuns nimic Bisericilor întemelte de ei.

XXVI. De altfel se cuvenea ca pe acela, — căruia-i încredințase sarcina Evangheliiei, ca s'o slujească nu numai din când în când și nici fără înțelepciune — să-l îndemne, după cuvântul Domnului, să nu arunce mărgăritarul porcilor și nici lucrurile sfinte câinilor (cf. Mat., VII, 6).

(2) Domnul a vorbit pe față, fără să lase a se înțelege ceva despre vre-o învățătură ascunsă (cf. Ioan, XVIII, 20): el însuș a poruncit apostolilor că, dacă au auzit ceva la întunec și într'ascuns, să-l propoveduiască la lumină și pe case (cf. Mat., X, 27). (3) El însuș a prevestit (pe credincios) cu o parabolă, ca să nu pună deoparte, în ascunziș, fără să aducă roadă, vreun talant, adică vreun cuvânt de al Lui! (cf. Luca, XIX, 20 sq). El însuș a învățat că deobicei nu se pune făclia sub obroc ci se așează în sfeșnic, ca să lumineze pe toți cari se află în casă (cf. Mat., V, 15). (5) Atunci Apostolii ori n'au înțeles, ori n'au dat ascultare acestei porunci, dacă n'au îndeplinit-o, îndepărtând ceva dela lumină, adică dela cuvântul lui Dumnezeu și dela învățătura lui Christos. (6) Pe cât știu, ei nu se temeau de nimeni, nici de Judei și nici de Neamuri: cu atât mai în voe au propovăduit ei în Biserică, ei, cari nu tăceau în

sinagogi și în locurile de adunare obștească! (7) Ba mai mult: ei n'ar fi putut întoarce la credință pe Iudei și nici n'ar fi putut să atragă pe Neamuri, dacă n'ar fi dat pe față, pe rând, ceea ce vroiau să-i facă să creadă. (8) Și, cu atât mai mult n'ar fi putut să răpească ceva Bisericilor, care primiseră credința, ca să-l încredințeze în deosebi, unui număr mai mic. (9) Chiar dacă Domnul ar fi avut convorbiri, mai pe larg, cu cei mai apropiați ai lui, ca să zicem așa, totuș, nu trebuie să credem că ele ar fi fost din acelea ce cuprind vreun alt dreptar de credință, deosebit și opus celui ce se mărturisește pe față, peste tot: (10) nici că propoveduiau un alt Dumnezeu, în Biserică și altul la ei; nici că dădeau lui Christos o altă substanță în fața tuturor și o alta în ascuns; nici că vesteau o altă nădejde a Invierii față de toți și o alta față de câțiva: (11) căci ei înșiși îndemneau cu multă stăruință, în epistolele lor, ca toți să grăiască la fel și să nu fie desbinări și neînțelegeri în Biserică (cf. I Cor., I, 10) fiindcă ori Pavel ori ceilalți propoveduiau aceeaș învățătură. (12) Adeseori își aduceau aminte de cuvântul: „să fie cuvântul vostru da, da, nu, nu; căci ce e mai mult e dela Diavolul“ (Mat. V, 36) ca să nu mănuiască Evanghelia în felurite chipuri.

CAP. XXVII:

Certarea părintească a Apostolului e dovada că el a privegheat ca bisericile să tină neschimbată dreapta credință.

XXVII. Atunci, dacă nu e de crezut că apostolii n'ar fi cunoscut în toată plinătatea, ceea ce trebuiau să propoveduiască, ori că ei n'ar fi arătat tuturor dreptarul întregii credințe, să vedem acum, dacă din întâmplare — pe când apostolii învățau cu bună credință și numai într'un fel — Bisericile n'au primit-o, din vina lor, într'altfel, decât mărturiseau Apostolii (2). Acestea toate sunt, precum am arătat, piedici cu cari ereticii ne opresc tot la lucruri neînsemnate (3). (Pentru aceasta) ei se servesc de certarea bisericilor de către Apostol: „O, Galateni fără de minte, cine v'a fermecat pe voi? (Gal. III, 7) și: „Voi alergați așa de bine: cine v'a pus piedecă? (Gal. V, 7)“ și chiar la început: „Mă mir că așa de repede vă întoarceți cu inima, de la cel ce v'a chemat prin darul lui Christos, spre o altă Evanghelie (Gal. I. 6)“ (4). De asemenea a scris către Corinteni (cf. I Cor.

III, 1 sq) că sunt încă trupești, că i-a crescut cu lapte, nesocotindu-i în stare de a mânca altceva; ei, cari își închipuiau că cunosc ceva, atunci când încă n'ajunseseră să cunoască cum se cuvine. (cf. I Cor. VIII, 2) (5). Dacă ne opun certarea aceasta a bisericilor, atunci (se cade) să și creadă că ele s'au îndreptat (6). Ba să-și amintească și de acelea (biserici) de a căror credință, cunoștință și purtare, Apostolul se bucură și dă mulțumită lui Dumnezeu (cf. Col. I. 3 sq., I Tes. I, 2 sq; II Tes. I. 3): acestea, sunt, totuș unite astăzi cu drepturile ce le dau (unitatea în) aceleași învățături, cu acele ce au fost certate (atunci).

CAP. XXVIII

Unirea credinței în Biserica cea drept-măritoare este dovada păstrării unei singure predanii.

XXVIII. Să zicem acum, că toți ar fi greșiți; că Apostolul s'a înșelat aducând această mărturie; că Duhul cel Sfânt n'a

vegheat asupra nici uneia (dintre Biserici) ca s'o ducă la adevăr (cf. Ioan XIV, 26; XV, 26), tocmai El, care fusese trimis de Christos și cerut de la Tatăl, ca să fie învățător al adevărului: că și-ar fi uitat slujba lui de iconom al lui Dumnezeu (cf. Tit I, 7), de locțiitor al lui Christos, îngăduind ca bisericile să înțeleagă și să creadă, câte odată în felurite chipuri, ceea ce el însuși a propovedit prin mijlocirea Apostolilor: dar este de crezut ca biserici atât de multe și atât de însemnate să fi fost în rătăcire, ajungând (la urmă) tot la aceeași credință? (2). După atâtea frământări, n'ar fi putut ajunge numai la o singură eșire: rătăcirea învățaturii Bisericilor ar fi trebuit să ia felurite chipuri, (3). De altfel, ceea ce se află la fel la mai mulți, nu vine dintr'o greșală ci dela o singură predanie, (4) Și atunci, să mai cuteze cineva să pretindă că au greșit aceia cari au încredințat-o altora.

Traducere din Ialînește
de N. CHIȚESCU

OPERA SAMARITEANA

Cu prilejul sfintelor sărbători ale Nașterii Domnului biserica noastră a împărțit bogate daruri săracilor și nevoiașilor din diversele parohii — daruri cari au însemnat mângâere, împlinirea lipsurilor, dar mai ales întărirea credinței mântuitoare că Dumnezeu ajută la nevoie prin biserica întemeiată de Mântuitorul ca să fie salvatoare sufletelor și trupurilor.

În foarte numeroase parohii, împărțirea darurilor a creiat momente de adevărată înălțare sufletească. Preoți strălumiți de nimbul misiunii lor, care se relevă, în asemenea împrejurări în toată splendoarea lui divină. Creștini, cari primeau darurile cu conștiința că nu primesc numai ceva material și numai din mâna unui om, ci cu mult mai mult decât atât. Este în această constatare, riguros reală, confirmarea marelui adevăr, enunțat de Mântuitorul cu prilejul ispitirii în pustie: „Nu numai cu pâine va trăi omul, ci cu tot cuvântul care iese din gura lui Dumnezeu“, care poate fi transpus în altă formă astfel: „numai pâinea care vine din mâna lui Dumnezeu și transmite creștinului puterea vieții

veșnice, numai această pâine poate sătura pe om“.

* * *

Astfel, s'au împărțit daruri la biserica Alexe din București, în ziua de Duminică, 21 Decembrie 1930, la ora 11, îndată după terminarea serviciului sfintei Liturghii. La această biserică, păstorită de C. Preot Petre Grigoriu paroh a luat ființă, încă de 6 ani, o înghebare a creștinilor de inimă, sub conducerea sfinției Sale, care poartă numele semnificativ de „Pușculița“. În acest timp de 6 ani, s'au îmbrăcat, în 12 serii, afară de ajutoarele date între timp, un număr de 453 copii, și au fost ajutate un număr de 115 femei văduve sau sărace. Părintele paroh Petre Grigoriu a izbutit să strângă în jurul bisericii și să sprijine efectiv această mișcare de ajutorare a creștinilor nevoiași, pe toți fruntașii parohii, de toate categoriile sociale. Menționăm între sprijinătorii societății „Pușculița“ pe d-l Iordache Minciulescu, care cu toată vârsta înaintată și diversele preocupări, în asemenea ocaziuni se află printre cei dintâiu, dându-și

contribuția personală și îndemnând la aceasta și pe alții.

Anul acesta, biserica Alexe, prin societatea „Pușculița“, a îmbrăcat complect douăzeci și unu copii orfani, *dela căciuliță până la gheată*; a împărțit zece perechi șoșoni la elevi de școală; a îmbrăcat deasemenea trei femei bătrâne și două eleve de curs secundar. S'au mai distribuit și alte daruri ca: lemne, alimente, bani etc.

* * *

În parohia Podeanu-Grivița opera samaritană a trecut din faza de ajutorare sporadică și întâmplătoare, luând caracter de permanentă îngrijire a săracilor cu strictul necesar. Se știe că în această parohie păstorește C. Preot Mihail Șerpoianu, a cărui lucrare în masa creștinilor se desfășoară de ani de zile, în chip metodic și complect. Sfinția Sa hrănește sufletele creștinilor cu cuvântul lămurit și mântuitor al evangheliei și bisericii și îngrijește și de cele ce trebuiesc trupului. E secundat, cu aceeași râvnă, de doamna preoteasă Ecaterina Șerpoianu, care își are, în opera samaritană, sarcini precise și știe să și-le îplinească cu prisosință.

În parohia Podeanu-Grivița — parohie marginală — se află, ca în toate parohiile de felul ei, mulțime de săraci, pentru care trebuia făcut ceva. Numai că era nevoie, firește, de preotul care să vadă această stare de lucruri și să facă din ea o problemă de conștiință personală. De aci până la soluționarea ei, nu e decât un pas mic. Ceeace s'a și întâmplat. Greutăți, fără îndoială că survin, dar nu e cuvântul Mântuitorului care zice: „Cele ce nu-s cu puțință la oameni, sunt cu puțință la Dumnezeu?“. Astfel s'a pornit lucrul în această parohie și, începând din primele zile ale lunii Decembrie 1930, Părintele Șerpoianu dă în fiecare zi *mâncare (supă, mâncare și pâine) la un număr de 40 familii*. E necesar și folositor de cunoscut organizația ce sta la baza acestei opere de creștinism practic social. Măcelarul cutare, brutarul cutare, băcanul cutare, dă în anumite zile din săptămână, gratuit, carne, pâine, de-ale băcăniei. Alimentele sunt strânse, în mod automat și fără nici-o împiedecare, în camera dată de D-l Podeanu, ctitorul bisericii — camera în care s'a instalat și bucătăria. Câte 2—3 femei, din credincioasele pline de râvnă ale bisericii,

serveșc și prepară bucătăria, în ziua din săptămână, pe care și-au ales-o singure.

Deci se știe precis, după program riguros împlinit, cine gătește bucatele în ziua cutare din săptămână și de unde se colectează articolele pentru bucătărie. Și fiecare își îplinește însărcinare punctual, cu bună voie și mulțumit că servește o operă creștină. La ora 12 din zi se prezintă la bucătărie câte cineva din partea fiecăreia din cele 40 familii sărace, cu coșulețul într'o mână și cu oala și castronul într'alta. În coșuleț i-se pune, delă bucătăria bisericii, pâine, zahăr etc., în oală supă și în castron mâncare, — atâta cât trebuie pentru toți al familiei, la prânz și seara. Mai mult de cât atât nu cere, cred, nici Dumnezeu și nici oamenii cei mai pretențioși.

* * *

La parohia Sf. Vineri Nou, unde păstorește P. C. Protopop Traian Vintilescu paroh, un comitet de D-ne sub presidenția D-nei Preotese Evdochia Vintilescu a împărțit cu ocazia sărbătorilor Nașterii Domnului, ajutoare la peste 100 săraci, în bani și în natură, ca îmbrăcăminte, rochi, bluze, etc. carne, pâine, zahăr, făină, ghete, papuci, etc. Între donatori menționăm pe D-nii: I. Minescu; Nic. Ionescu epitrop; Oficiul de vânzare al zahărului și alții.

Acest comitet împarte ajutoare și la Paște tot în aceeași măsură.

Suma totală la care se ridică aceste ajutoare este de 80.000 lei, numai la Crăciun.

În afară de aceste ajutoare comitetul a botezat numai în anul 1930, 30 de copii săraci de la Maternitatea Elena Gl. Adrian din Calea Griviței, 288, unde dă săptămânal și câte 600 lei pentru hrana lehzuzelor.

Asemenea a dat și dă îmbrăcăminte tuturor copiilor săraci născuți în această Maternitate.

Această asociație ține ședințe în fiecare Marți între orele 5—7 seara la câte una din membre, în care timp o oră lucrează pentru săraci, iar o oră cântă bucați religioase, iar un preot face explicațiuni din sf. scriptură.

Această lucrare neîntreruptă se găsește în al șaselea an de funcționare, având și un capital de 120.000 lei deșus la Casa de Depuneri.

Este o lucrare care merită toată lauda.

REFERENT

CRONICA INTERNA

Sfințirea bisericii Spirea Veche din București.

În ziua de 7 Decembrie 1930 s'a săvârșit sfințirea bisericii Spirea Veche din București. Biserica Spirea Veche, prin truda și ostenala unui număr de creștini, în frunte cu C. Preot Ec. Ioan Popescu, se înalță astăzi în Capitală, pe un loc ridicat, ca un ade-vărat monument de pietate creștină.

Pregătirile premergătoare târnosirii Sfântului Locaș a pus în mișcare și muncă stăruitoare pe toți cei care se aflau în slujba Bisericii precum și pe toți acei care aveau dragoste față de Biserică. Aducându-se la îndeplinire printr'o astfel de muncă, toate cele ce trebuiau Bisericii pentru sfințire. Parohul care a făcut intervenția la I. P. S. D. Dr. Miron Cristea, prea fericitul Patriarh al României, pentru a stabili ziua sfințirii care a fost fixată la 7 Decembrie 1930. Slujba Vecerniei cu sfințirea Artoselor în ajunul sfințirii Bisericii în ziua de 6 Decembrie 1930, s'a făcut de P. Sf. Arhiepiscopul Platon Ciosu Vicarul Sf. Patriarhii înconjurat de un sobor de preoți în fața unei imense mulțimi de credincioși.

Primăria Sect. III de Albastru, a bine-voit să aranjeze curtea Bisericii iar la intrarea ei să așeze draperii Naționale pentru festivități mari. În ziua de 7 Decembrie încă dela 6 dimineața mulțimea de credincioși a început să ocupe interiorul Bisericii, la orele 8¹/₂ dimineața a sosit P. Sf. Platon pentru a oficia slujba sfințirii Bisericii, iar la ora 9 fără 10 minute a sosit I. P. Sf. Patriarh înconjurat de Înaltul cler ca să asiste chiar dela începutul serviciului divin al acestei sfinte serbări.

Măreția cu care s'a desfășurat această sărbătoare creștinească a sfințirii a fost impunătoare în fața unui număr imens de credincioși care ne mai încăpând în interiorul Bisericii au ocupat curtea ei. Ocolirea sfintei Biserici cu moaștele sfântului, cu prapore, sfeșnice, evanghelii, după rândueala ortodoxă a stârnit prin prezența I. P. S. Patriarh, la această slujbă religioasă o emoțiune vădită și un adânc sentiment de pietate în sufletele credincioșilor creștini ce erau de față, mai ales când ei au văzut Patriarhul, Arhiepiscopul, Preoții și Diaconii, stând în genuchi în fața

Bisericii și mântuirea sufletelor omenești. Era un eveniment și un fenomen religios care se vede foarte rar, atât în înfățișarea lui cât și în pietatea ce influența asupra celor de față. După intrarea înaltului cler în sfântul Altar și după punerea sfintelor moaște în piciorul sfintei Mese, poporul-drept-credincios a trecut prin sfântul Altar închinându-se și sărutând sfânta Masă, dându-și fiecare obolul pentru sfânta Biserică. Din cauza numărului prea mare de credincioși nu au putut trece prin sfântul Altar

decât numai o parte din creștini, căci dacă ar fi rămas să treacă toți prin sfântul Altar trebuia cel puțin 4—5 ore pentru această închinare.

S'a început apoi prima sfântă Liturghie oficiată de P. S. Platon Ciosu în prezența I. P. S. D. Dr. Miron Cristea Patriarhul României, care s'a desfășurat în cea mai perfectă rândueală și măreție proprie unei asemenea sfinte sărbători. Către sfârșitul sfintei Leturghii la timpul rezervat pentru predică I. P. S. Patriarh a ținut o cuvântare în care a arătat vremurile grele prin care trece astăzi neamul nostru, aducând laude

Preotului paroh și celor care l-au secundat la ridicarea unui așa mareț sfânt Locaș care face cinste neamului și țării. Apoi imediat Parohul a mulțumit I. P. S. Patriarh prin o caldă cuvântare ocazională citând pe toți ajutătorii Bisericii.

A relevat mai cu seamă cum o femeie văduvă din popor la punerea pietrei fundamentale a desvelit dintr'o basma un teanc de bancnote în valoare de 100.000 lei pe care au donat-o bisericii în urma cuvântărei ținută de I. P. S. Patriarh. După sfârșitul sfinteii Leturghii I. P. S. Patriarh înconjurat de Cler a vizitat casa parohială unde au primit o gustare după care s'a retras. Din obolul creștinilor acordat Bisericii și slujitorilor la această sfântă serbare s'a realizat o sumă de 13.000 lei pe care clerul a cedat-o pentru plata unui rest dela instalația caloriferului ca astfel Biserica să fie încălzită în timpul iernei. Această suma a fost ridicată din cancelari parohială în ziua de 7 Decembrie de către d-nii Consilieri și Epitropi spre a a fi dusă la locul destinat.

La sfârșitul târnosirei s'a dat o masă săracilor. Serviciul divin al sfințirii Bisericii a fost oficiat de P. S. Platon Ciosu cum s'a arătat mai sus încunjurat de mai mulți Preoți și Diaconi, în frunte cu P. C. Protoereu Traian Vintilescu, iar răspunsurile sfinteii Liturghii au fost date de corul seminarului Central din București. Cu toate invitațiile făcute la Autorități pentru a lua parte la sfințire, oficialitatea civilă nu a fost reprezentată decât prin d-l Andrei Ionescu Ajutor de Primar al Sect. III Albastru al Capitalei care este și Epitrop al Bisericii.

Epitropia întemeiată pe însuși faptele de aducere la îndeplinire a tuturor lucrărilor pentru termenarea Bisericii noastre, pe istoricitatea ei dintru început, pe considerațiuni de drept și de fapt, a alcătuit această pisanie scrisă pe o lespede frumoasă de marmoră albă, cu litere săpate și aurite.

Hramul Bisericii cei vechi a fost sfântul Ierarh Spiridon, pe care-l vom păstra mai departe, dar vom mai adăuga și pe Sfinții Apostoli «Petru și Pavel».

„PISANIA“.

Inscripția de la ușa de intrare a Bisericii Spirea din Deal sau Spirea-Veche.

Cu vrerea Tatălui și cu ajutorul Fiului și săvârșirea sfântului Duh, ziditu-s'au și s'au înfrumusețat această sfântă Biserică dintru începutul său de cei de fericită pomeană Dr. Spirea Carfiatul și soția lui Calița în anul 1676 cu frumoasă împrejmuire de zid și chilli de călugări. Și au fost multă vreme lăcuită călugărească, închinată la Sfântul Munte Athos ca metoh la sfânta și împărăteasca mănăstire Grigoroiu. Dar cu timpul învechindu-se și dărăpănându-se acest sfânt lăcaș, s'au zidit de iznoavă din temelie pe acelaș loc și s'a înfrumusețat într'acest chip pre dinlăuntru și pre dinafară, precum se vede, cu râvnă dumnezeiască, întru mărirea și lauda sfântului și marelui ierarh făcător de minuni Spiridon de la Trimitunda și-a slăvișilor apostoli Petru și Pavel, din inițiativa și osârdua cucerniciei sale a Preotului Paroh Econom Stavrofor I. Ionescu-Floru, multă silință și ajutor puind întru aceasta d. Epitrop avocat Andrei Ionescu cu întreaga Epitropie din anii 1921—1930 și întreg consiliul parohial, mult ajutor de bani priimind de la Onor. Primărie și de la toți drept-credincioșii enoriași și alți buni creștini, ale cărora nume Dumnezeu le-au scris în cartea vieții.

Și s'au început frumoasa zidire la 1 Iulie 1923 în zilele de lumină și de cinstire a faptelor mari ostășești, ce au adus întregirea neamului românesc sub acelaș sceptru prin înțeleapta și vitejeasca conducere a Marelui Rege ce au fost Ferdinand I, săvârșindu-se deplin s'au și sfințit în ziua de 7 Decembrie 1930 sub pașnica Domnie a Regelui Carol II și sub Inalta Păstorire a Primului Patriarh al României-Mari Dr. Miron Christea.

Scriitor Profesor ST. NICOLAESCU.
Arhitect IOAN D. TRAIANESCU-Protesor.

Personalul deservent al Bisericii care s'au ostenit pentru această Biserică dela data numirei și până în prezent este următorul:

1. Preotul Ec. I. Ionescu, hirotonit pe seama acestei Biserici în anul 1905.

2. Preotul N. Stratulat hirotonit pe seama acestei Biserici în anul 1928.

3. Dl Nicolae Mironescu, cânt. I, numit în anul 1929.

Epitropia și Consiliul Parohial aleși conf. legii de organizare a Bis. în anul 1925, etc.

Paroh Econom I. IONESCU.

C I R C U L A R Ă

Secția Economică.

De oare ce parte din oficiile Protopopești au neglijat unele din dispozițiunile Noastre, luate din ordinele circulare date odată cu intrarea în vigoare a noei legi de organizare a Bisericii Ortodoxe Române, dispozițiuni ce am înțeles a constitui regulă generală pentru totdeauna și că asupra lor nu va mai fi nevoie să revenim, Vă invităm din nou a cerceta colecția revistei «Apostolul» în care s'au publicat acele dispozițiuni, a

revedea cuprinsul acelor circulări și a Va conforma întocmai lor.

În deosebi din punct de vedere al laturei economice :

1. Dispozițiunile circulărei No. 5895 din 12/XI/1926, cu privire la felul și data întocmirii bugetelor și compturilor de gestiune ale parohiilor precum și la administrarea și conservarea averilor parohiale. Constatăm că și astăzi sunt parohii cari nu au trimis compturile nici pe 1927.

2. Dispozițiunile circulărei No. 5613/XI, 1926, cu privire la crearea discului milelor. Din examinarea bugetelor și gestiunilor parohiilor până acum am constatat că nu la toate bisericile s'a înființat acest disc, sau că sumele colectate sunt derizorii. Nu trebuie perdut din vedere că în conformitate cu legea, biserica trebuie să trăiască din veniturile ei proprii și acolo unde soarta a vrut ca să nu dispună de averi imobiliare, oficiile parohiale au îndatorirea de a-și crea veniturile necesare din contribuția credincioșilor, ori discul milelor e o cale de a se face apel la credincioși. Cum nevoile și nenorociții sunt mulți și Sf. Arhiepiscopie e solicitată zilnic a ajuta pe cei nenorociți, s'a stabilit de Noi ca 10 % din venitul discului să se verse anual casieriei Sf. Arhiepiscopii, ori această dispozițiune aproape în întregime nu s'a executat.

Tot în această circulară insistăm asupra cererii și alimentării cât mai abundent a fondului parohial inalienabil, revenim asupra acestei chestiuni și vă invităm a stărui pe toate căile pentru mărirea acestui fond. Situația economică a țării pentru multă vreme poate nu va mai permite dărnicia oficialității nici în marginele insuficiente de până acum, de aceia în globarea a cât mai multor venituri la acest fond, să vă preocupe în permanență pentru ca la nevoie să fie de unde să se poată acoperi trebuințele parohiale.

Din verificarea compturilor de gestiune am constatat tendința ce o au organele parohiale de a cheltui tot venitul anual. O bună gospodărie, în spiritul legii și a normelor date de Noi, trebuie concepută pe economii și anual fiecare parohie trebuie să soldeze gestiunea cu un excedent, ce trebuie adăugat fondului parohial inalienabil.

3. Inventarul întregii averi parohiale fiind oglinda fidelă a realității, ținerea lui la zi

denotă o bună gospodărie, de aceia vă invităm ca de urgență să faceți cunoscut organelor parohiale să-și revadă inventarul și punându-l la punct, în termen de cel mult o lună să trimeată Sf. Arhiepiscopii prin oficiul protopopesc toate modificările survenite. Veți atrage atențiunea de a se arăta exact situația averilor mobiliare (numerar și efecte, fonduri și fundațiuni). Datele inventarului ținem să le avem în limita termenului fixat în vederea întocmirii inventarului general al Sf. Arhiepiscopii.

4. Dispozițiunile circulărei No. 5085/1926 cu privire la cimitire și felul cum trebuiesc administrate, ca porțiunile de teren neîntrebuințate pentru cimitir să poată produce un venit parohiei.

5. Dispozițiunile ordinelor circulare no. 291 din 31/I/1927 și 473/21/I/1927, cu privire la cererea fondului protopopesc și sanator.

Arhiepiscop și Mitropolit
PLATON

Cons. Referent Protopop
C. MOLDOVAN

Starea clerului și a credincioșilor în Rusia sovietică

Prigonirea credincioșilor și clerului în cursul ultimului an a ajuns la așa grad, încât se părea că existența bisericii și a vieții religioase în S.S.S.R. nu mai are nici un rost. Dar credința a rămas viguroasă și Biserica ortodoxă a rezistat împotriva tuturor necazurilor.

La Petrograd *parohiile ortodoxe în parte își duc viața mulțumită sprijinului energic dat de către lucrătorii dela fabrici.* Aceștia participă activ la viața bisericii. Întreg clerul este lipsit, după cum se știe, de drepturile politice, ceea ce-i tot una cu menirea la moarte înceată prin foame. Dar parohienii își împart cu clerul respectiv și ultima bucă de pâine și se îngrijesc cu multă duiosie de povățuitorii lor. Numărul familiilor cari își botează copiii, cari săvârșesc cununii religioase și își îngroapă morții după rânduiala ortodoxă se înmulțește neconținut din an în an. În parohiile unde până acum câțiva ani erau dela una până la două mii botezuri pe an. Preoții dela bisericile pe cari le închid comuniștii se adaug la bisericile din celelalte parohii, astfel că în prezent bisericile ortodoxe din Petrograd au câte zece preoți sau și mai mulți, ocupați tot timpul, întru cât la obicinuitele slujbe religioase de Sâmbătă și Duminică se adună mii de credincioși umplând bisericile și curțile din jurul bisericilor.

Acei dintre mireni cari iau parte activă în organizațiile bisericesti sunt mereu persecutați, totuși râvna lor pentru biserică prin aceasta nu scade. În general, succesul propagandei ateiste (bezbojnice) a fost de scurtă durată, iar în timpul de față

se observă o reacție serioasă în spre întoarcere la ortodoxie, întru cât, au dat faliment în primul rând toate încercările diferite de „reforma“ ortodoxia.

Ateiștii (bebojnicii) desfășoară o activitate dârză, dar se izbesc de o rezistență nu mai puțin dârză, opusă de către lucrători și țărani. Or, trebuie recunoscut că procesul de însănătoșire la sate a rămas mult în urmă față de cei dela orașe. Prin unele locuri la sate se manifestează oarecare simpatii față de ateiștii, cam cum se petreceau astfel de

lucruri la Petrograd înainte de trei sau mai drept zis patru ani.

În primăvara trecută s'a întreprins o examinare pentru a se vedea până la ce grad s'a răspândit literatura ateistă, dar s'a găsit că nimeni nu le cumpără. Au încercat să le dea gratuit, dar nimeni nu vrea să le primească, ba încă și înjură! Or, abonamentul la aceste tipărituri se răspândește sub forma obligațiilor către stat.

PAROHII VACANTE

PREOȚI

Protopopiatul Circ. I București. — Publică concurs cu termen de 30 zile pentru ocuparea postului de preot dela biserica filială Fundenii Doamnei parohia Plumbuita, suplinat acum de un Ieromonah.

Biserica are 350 familii; 1500 suflete.

Sunt aci două case, ale bisericii, din cari una este locuită de preotul cel bătrân eșit la pensie.

Postul este plătit prin buget, cu salar de lei 225, la care se adaogă scumpetea în sumă de lei 3306.

Venitul epitrahilului aprox. 1500 lunar.

Biserica are 6 pogoane teren.

Condițiuni pentru candidați: cele cerute de sf. canoane și de legile bisericești.

Cererile vor fi adresate la Sf. arhiepiscopie, având actele cerute de regulament.

* * *

Protopopiatul Cerc. I. București. — Publică concurs, cu termen de 30 zile, pentru ocuparea postului de preot de la biserica Sf. Gheorghe Nou, din Capitală, devenit vacant pe 1 Ianuarie 1931, prin demisiunea pr. I. Petrescu.

Biserica nu are casă parohială.

Salariul preotului este plătit conform gradului de studii de către Stat.

Enoria bisericii este mică.

Condițiuni: cele cerute de sf. canoane și de legile bisericești.

Candidații vor înainta actele cerute de regulament, la Sf. arhiepiscopie.

Protopop, ZAMFIR ST. POPESCU.

Se publică concurs în termen legal pentru ocuparea postului de preot ajutor, plătit prin bugetul comunei Chirnovi-Ilfov și aprobat de consiliul eparhial.

Parohia Chirnovi are 500 familii și biserica în bună stare.

Sesia parohială și venitele epitrahilului eventuale se vor împărți în mod egal între cei 2 preoți.

Cererile cerute de regulament se înaintază Arhiepiscopiei.

Protopop, I. G. POPESCU.

Protoeria I Ploești. — Publică concurs cu termen de 30 zile dela apariția acestei publicațiuni, pentru ocuparea postului de preot ajutor, înființat conform ord. Sf. Mitropolii Nr. 13 712/930, plătit de comună cu 3000 lei lunar, pe seama satului Bărăitaru pendinte de parohia Drăgănești.

Filiala Bărăitaru are 230 familii, biserică în bună stare și 8½ ha. pământ arabil care se arendează de arhiepiscopie.

Afară de venitul epitrahilului, nu sunt alte avantagii.

Protopop, CONST. M. PETRESCU.

Protoeria Circ. III a jud. Prahova. — Se publică concurs pentru ocuparea parohiei Popești II devenită vacantă prin transferarea pr. Nic. Alexandrescu la biserica Sf. Ilie Rahova din Capitală.

Parohia se compune din satele Popești II, Valea-Dulce, Rahova și Nevesteasca, având trei biserici și o populație de 525 familii cu 1904 suflete.

Beneficii: salar dela stat, 8½ Ha. sesie parohială și venitul epitrahilului de circa 6000 lei anual.

Candidații își vor înainta cererile și actele prevăzute de regulament Sfintei Arhiepiscopii în termen de 30 zile dela această publicare.

Protopop, VICENȚIU POP.

Se publică concurs pentru ocuparea postului de preot ajutor plătit de comună, la parohia Ștefănești, acest protopopiat, post aprobat de Consiliul Eparhial, Secția Bisericească, în ședința dela 18 Decembrie a. c.

Noul preot va sluji la biserica parohială Ștefăneștii de jos, deservind locuitorii din Ștefăneștii de jos și Pasărea-Boltași, iar actualul paroh va rămâne la biserica filială Ștefăneștii de Sus, deservind Ștefăneștii de sus și Crețuleasca.

Candidații vor depune în termen actele necesare la hirotonie, la cancelaria Sf. Mitropolii.

Protoiereu, Icon. N. POPIAN.

CÂNTĂREȚI

Protoeria Circ. II din Capitală. — Publică concurs pentru ocuparea postului de cântăreț I, dela Bis. Oborul Nou, devenit vacant pe ziua de 1 Decembrie a. c. prin demisia titularului Gh. Busuioc, în termen de 15 zile.

Candidații vor adresa cererile însoțite de acte, cum și suma de lei 100, taxă de examen, Protoeriei Circ. II din Capitală.

*

Postul de cântăreț I de la parohia Dobroteasa, urmând a rămânea vacant pe ziua de 1 Ianuarie 1931, prin demisia titularului Gh. Cazana, se publică concurs în termen de 15 zile.

Candidații vor adresa cererile însoțite de acte, cum și suma de lei 100, taxă de examen, Protoieriei Circ. II din Capitală.

*

Se publică concurs pentru ocuparea postului de cântăreț I de la Bis. Delea-Nouă-Calist, devenind vacant pe ziua de 1 Ianuarie 1931, prin demisiunea titularului Nicolae D. Busuioc.

Candidații vor adresa cererile însoțite de acte, cum și suma de lei 100, taxă de examen, Protoieriei Circ. II din Capitală.

*

Se publică concurs în termen de 15 zile pentru ocuparea postului de cântăreț I de la Bis. Sf. Dumitru Vergu, rămânând vacant pe ziua de 1 Ianuarie 1931, prin demisiunea titularului Ștefan Marinescu.

Candidații vor adresa cererile însoțite de acte, cum și suma de lei 100, taxă de examen, Protoieriei Circ. II din Capitală.

*

Se publică concurs pentru ocuparea postului de cântăreț II dela biserica Sf. Nicolae-Sârbi, devenind vacant pe ziua de 1 Ianuarie 1931, prin demisiunea titularului Popescu I. Floru.

Candidații vor adresa cererile, însoțite de acte, cum și suma de lei 100, taxa de examen, Protoieriei Circ. II din Capitală.

*

Se publică concurs în termen de 15 zile pentru ocuparea postului de cântăreț II dela Bis. Târca urmând a rămânea vacant pe ziua de 1 Ianuarie 1931, prin demisiunea titularului Ancuța A. Niculae.

Candidații vor înainta la timp, cererile însoțite de acte, cum și suma de lei 100, taxă de examen cancelariei protoeriei Circ. II din Capitală.

Protoereu, Econ. CONST. MOISIU.

Protoeria Circ. III din Capitală. — Publică concurs pentru ocuparea postului de cântăreț II, de la parohia sf. Nicolae Vlădica, devenit vacant pe ziua de 1 Noembrie a. c. prin demisia titularului Dumitru N. Popescu și ocupat provizoriu de d-l N. Chițescu.

Candidații își vor adresa cererile, însoțite de actele necesare la protopopiat.

Concursul se va ține în ziua de Joi 15 Febr. 1931 orele 6 p. m. la biserica Sf. Vineri-Nouă în fața comisiei.

Protopop, Econ. TR. VINTILESCU

Protoeria I, Ploești. — Publică concurs cu termen de 15 zile pentru ocuparea postului de cântăreț de la biserica Sf. Filofteia, devenit vacant prin retragerea cântărețului Savu Popescu.

Cererile se vor înainta Protoeriei respective.

Protopop, CONST M. PETRESCU.

Protoeria jud. Muscel circ. II Priboieni. — Se publică concurs cu termen de 15 zile pentru ocuparea postului de cântăreț II de la parohia Mioreni vacant pe 1 Decembrie a. c.

Doritorii vor înainta actele protoeriei.

Protopop, ILIE CERCEL.

Protoeria circ. III Căscioarele jud. Vlașca. —

1. Se publică concurs pentru ocuparea postului de cântăreț din parohia Epurești-Vlașca, devenit vacant prin demisia titularului Ion Popescu.

2. Se publică concurs pentru ocuparea postului de cântăreț dela parohia Roata-Sadina-Vlașca, devenit vacant prin decesul titularului Matei Zamfirescu.

3. Se publică concurs pentru ocuparea ambelor posturi de cântăreți dela parohia Fărcășanca înființată din nou.

Candidații se vor prezenta în termen de 15 zile la sediul Protoeriei III Căscioarele, pentru examinare, având actele cerute de regulament și încheierea Consiliului Parohial.

Protopop, I. B. ST.

Protoeria jud. Teleorman Circ. II Peret. —

Se publică concurs pentru ocuparea postului de cântăreț al II-lea de la parohia Burdea-Ștefănești devenit vacant prin demisiunea titularului Alex. I. Călin pe ziua de 1 Ianuarie 1931.

Candidații își vor înainta cererile însoțite de actele Protoieriei spre cele legale.

Protopop, Icon. FLORU IONESCU.

Numiri, Transferări, Demisii, Decese

1-30 Decembrie 1930.

Cântăreți-Paracliseri.

1. M. Stoenescu, cânt. la bis. Colentina Loco, demisionat pe 1 Dec. a. c., și tot pe aceeași dată se numește practicant la sus zisa biserică în locul femeii Elena M. Stoenescu, demisionată pe 1 Dec. 1930.

2. Gh. Busuioc. cânt. la bis. Oborul-Nou Loco, neprezentat la post pe 1 Dec. a. c., se șterge din state.

3. Toma Drăgulescu cânt II, se transferă pe 1 Dec. a. c., dela par. Bradu-Staicu, la par. Sf. Ioan Nou Piață din Capitală, în locul lui I. C. Năescu, demisionat pe aceeași dată.

4. Gh. Hariton se numește pe 1 Dec. a. c., cânt. la par. Sf. Dumitru-Vergu Loco, în locul lui D. Popescu, decedat la 2 Oct. a. c.

5. I. Istrătescu se numește pe 1 Oct. a. c., dirijor de cor la biserica Albă calea Victoriei, în locul lui A. Picvan demisionat la 1 Oct. a. c.

6. Vasile I. Crihan se numește pe 1 Sept. a. c., paracliser la bis. Sf. Gheorghe Capră Loco, în locul lui V. A. Zeron, demisionat pe aceeași dată.

7. Ghiță D. Tudor se numește pe 1 Nov. a. c., paracliser la bis. Icoana Loco, în locul lui Iacob Tinitiu în deapărtat pe aceeași dată.

8. Ilie Pr. R. Ștefănescu se reintegrează pe 1 Nov. a. c., în postul de cânt. dela par. Grădinari Ilfov, post pe care l'a părăsit în 1929 spre a-și face armata.

9. N. Popescu, cântăreț la par. Drăgăneasca-Ilfov, demisionat la 1 Dec. a. c., se șterge din state

10. Stelian Geamănu cânt. la par. Sf. Dumitru din Ploești, demisionat la 1 Nov. a. c., se șterge din state.

11. Gh. Popescu, cânt. la bis. Sf. Ștefan din Ploești, demisionat la 1 Ianuarie 1930, se șterge din state.

12. Ioan Popescu, cânt. la par. Coslegi-Prahova demisionat la 1 Sept. a. c., se șterge din state.

13. Gh. I. Gh. Matei se numește pe 1 Nov. a. c., cânt. la par. Malamuc-Prahova în locul lui St. Constantinescu demisionat pe 1 Ianuarie 1929.

14. D. Teodorescu, cânt. la par. Sf. Spiridon-Ploești, demisionat la 1 Ianuarie 1931, se șterge din state.

15. Gr. Scărlătescu, cânt. la bis. Sf. Vineri din Ploești, demisionat pe 1 Ianuarie 1931, se șterge din state.

16. Gh. Bălășescu cânt. la par. Glodeni Dâmbovița, decedat la 4 Nov. a. c., se șterge din state.

17. Petre Nicolae cânt. la par. Ghimpați Dâmbovița, decedat la 14 Oct. a. c., se șterge din state.

18. Nic. Popescu se numește pe 1 Dec. 1930, cânt. la par. Valea-Lungă Cricov Dâmbovița, în locul vacant.

19. Ivașcu P. Avram se numește cânt. pe 1 Dec. a. c., la par. Bilciurești-Dâmbovița, în locul vacant pe 1 August a. c., în locul lui C. Popescu demisionat.

20. Nicolae Mușteanu se numește pe 1 Ianuarie 1931. cânt. la parohia Catanele Dâmbovița, în locul lui Ioan Popescu învățător demisionat pe aceeași dată.

21. Ioan Mureșeanu cânt. la par. Sf. Treime-Găești-Dâmbovița, decedat la 14 Nov. a. c., se șterge din state.

22. Săvulescu Tănase se numește pe 1 Dec. a. c. la par. Românești-Dâmbovița, în locul lui Ioan Rădulescu demisionat la 1 Nov. a. c.

23. Gh. Nicolaescu cânt. la parohia Mioveni-Muscel, demisionat la 1 Dec. a. c., se șterge din state.

24. Ioan Popescu cânt. la par. Epurșăți-Vlașca demisionat la 1 Ianuarie 1931, se șterge din state

25. Const. Pufulescu se numește cânt. la 1 Dec. a. c., la par. Singureni jud. Vlașca, în locul lui I. D. Grăjdărescu, decedat.

26. Stancu A. Trifu se numește pe 15 Dec. a. c., cânt. la bis. Sf. Ștefan cel Mare, în locul vacant.

Cucernicii Preoți și toți creștinii drept măritori din Eparhia Noastră sunt rugați să ia conștiință că, în cursul lunii Ianuarie, va apare Calendarul Anuar publicat de Sf. Arhiepiscopie a Bucureștilor, întocmit după datele oficiale ale Sf. Sinod și conținând o enumerare a tuturor instituțiilor bisericești cu personalul lor.

Este de datorie tuturor să nu-și procure alte feluri de calendare, ci să aștepte apariția Calendarului oficial.

Consiliul Eparhial

SUMARUL

1. Anul acesta	Referent.
2. Cuvântarea de Anul Nou	I. P. Sf. Patriarh.
3. Predică despre ură-mânie-răsunare	I. P. Sf. Patriarh.
4. Scrierea lui Tertulian	N. Chișescu.
5. Opera misionară	Referent.
6. Cronica internă	* * *
7. Parohii vacante	* * *